



LEEVI Kevät 2014

SISÄLTÖ

3 • TOIMITUSSIIHTEERILTÄ
Netti-Leevi Introduction

4 • PÄÄKIRJOITUS
Tuhkasta nousee uusi päivä

5 • VAIHTOEHTOISTA OPISKELUA
Päätöimittajan kokemuksia opiskelusta
Internetissä

6 • KUVAREPORTAASI
Wanhat

11 • KIRPPARILLA
Oulun kirpputoreilla

15 • HAASTATTELU
Toimittaja Pia Kaitasuo

17 • ENSISILMÄYS MATEMATIIKAN
OPISKELUUN
Antti Eronen ja Anne Keränen vierailulla

19 • URHEILUREPORTAASI
Tyttöjen salibandyjoukkue Helsingissä

21 • MANIFESTI
Eläköön Bob Dylan!

22 • KOMMENTTI
Lotta Närhi hämmentyneenä

23 • LUOVA KIRJOITTAMINEN
Kokemuksia kurssista

26 • VALIOESSEET
Pelkäämisen tärkeydestä
Mona Lisan monet kasvat

34 • RUNOJA
Lotta Närhi
Deniz Kemppainen
Valtteri Moilanen

LEEVI on Madetojan musiikkilukion opiskelijoiden äidinkielen ja kirjallisuuden koulukohtaisella lehdistökurssilla (Ä110) toimittama lehti.

PL 45
Suvantokatu 1
90015 OULUN KAUPUNKI

puh. 050-3672236

Päätöimittaja Santeri Matero **Toimitussihteeri** Valtteri Moilanen
Toimittajat Sipo Herva, Deniz Kemppainen, Lotta Närhi, Marja Papunen, Milka Viitanen,
Kansi Santeri Matero
Ohjaava opettaja Kai Hissa
Monistus Seppo Penttilä
Moodle LEEVI-lehti

Netti-Leevi Introduction

Arvoisat Leevin lukijat, olemme siirtyneet nettiin! Internetin 25-vuotisjuhlan kunniaksi toimituksemme päätti ottaa härkää sarvista ja toteuttaa pitkäaikaisen haaveen Leevin digitalisoinnista. Kokeilu on vielä lastenkengissä, ja muutoksia on varmasti luvassa. Nettlehti on kuitenkin parempi väylä ”ajankohtaisten” tapahtumien uutisoinnissa, eikä esimerkiksi MadRock-juttua tarvitse odottaa kevään lehteen asti. Netti-Leevi mahdollistaa myös parempien kuvien ja videoiden julkaisemisen. Myös vanhojen Leevien julkaisemista netissä on harkittu.

Paperilehteäkään ei ole kuopattu, vaan keväällä on luvassa jälleen uusi ja entistä ehompi Leevi. Netti-Leevi avaa uusia ovia toimituksellemme, mutta samalla se lisää meidän työmääräämme. Otamme mielellämme uusia kirjoittajia mukaan – jopa ököjä. Älkää pelätkö antaa palautetta, kokeilu on uusi ja kaikki ehdotukset ja moitteet ovat tervetulleita!

”Kevät tuli,
lumi suli,
puro pani:
puli puli.”

Valtteri Moilanen

Tuhkasta nousee uusi päivä

Koulu loppui, kun ylioppilaskokeet olivat ohi, mutta ei se urakka tietenkään siihen lopu, on nimittäin luettava vielä toisiinkin kokeisiin. Pääsykoematkani Helsinkiin meni itse kokeen osalta melkein yhtä alisuoriutuen kuin keskipitkän ruotsin yo-koe, mutta matka on ollut tietysti loistava. On pärjälly metsissä ja suunnistettu sekä metrolla että ihan paljasjal-kaisesti, ja alkaa tuo pääkaupunkikin tuntua pikkuhiljaa ihan kodikkaalta. Harmi, etten millään ilveellä pääse tänne ainakaan tämän kevään pääsykokeella.

Hyppäsin turistina sitten väärään metroon ja närkästyksessäni kävelin noin seitsemän kilometriä Ruoholahdesta Arabianrantaan, jossa minut vastaanotti Tamperelainen mainosmusiikkiyhtye. Aloin sitten filmiä kelailluani ihan stadilaisittain kelaamaan, että tässä pian vedetään taas EU-parlamentti uusiksi, lukion loputtua opinnot uusiksi ja mahdollisesti suunnitelmatkin uusiksi. Sitten vaikka yhtye ei tuttua ketsuppimainosta laulanutkaan, tuumasin vain, että feeniks feeniks feeniks!

Voisi ehkä sanoa, erästä Tohtoria lainaten: "En minä halua mennä." Mutta ei ole paljon vaihtoehtoja. Pitää vain uskaltaa roihahtaa liekkeihin ja nousta tuhkasta kohti uusia seikkailuja. Wanhat ovat tanssineet ja suunnittelevat tulevia kirjoitushetkiä loman jälkeen, ja ököet ovat toivottavasti jo tottuneet viettämään aikaa koulukirjojen äärellä. Abit sen sijaan ovat jo matkalla seuraavalle pysäkillä. Ei ole varmuutta siitä, tuleeko matkasta toivotunlainen, mutta pitää oppia sopeutumaan ja muistaa, ettei mikään ole täysin lopullista.

Luin juuri loppuun pääsykoekirjani *Etiikan Teorioita (Juhani Pietarinen & Seppo Poutanen)* ja Aristoteleen mietteiden pohjalta aloin kelailemaan elämäni eteen ja taakse ja mietin, mikä se minun telokseni on, kun en nyt edusta oikein muuta kuin opiskelijaksi halua-vaan työtöntä henkilöä, jonka tulisi kantaa kortensa kekoon yhteiskunnassa yhteiskunnan odotellessa verorahoja. Ehkä minä vasta suunnittelen ja valmistelen tätä päämäärää, jota kohti eittämättä valun. Go with the flow.

Mutta emme kai astu samaan virtaan kahdesti, kun sekä me että virta on kerennyt muuttua? Pitäisi jotenkin muistaa hypätä välillä virran mukaan ja vaatteita kuivatella sitten tuumia, mikä meni vikaan ja missä seuraava uimaranta on. Jos ylioppilastutkinto ei miellytä joko korkeakouluja – tai itse kokelasta – aina voi tulla opon tai muun asioita hoitavan juttusille ja mennä uudelle piknikille vähän paremmilla eväillä.

Nyt pitäisi olla vastuullinen aikuinen, äänestää vaaleissa ja olla muutenkin mahtava ja siveellinen. Ollaan ihan kunnon kansalaisia kasvattamassa. En halua mennä, en vielä, mutta ei ole vaihtoehtoja. Ollaan koko ajan matkalla jonnekin. Joskus on pakko aloittaa uudestaan. Pitäkää feeniksinne aika ajoin tuleessa!

Santeri Matero, päätoimittaja

Vaihtoehtoista opiskelua

Santeri Matero

Usein kun alkaa lukemaan kokeisiin, löytää itsensä tietokoneelta tekemässä jotain ihan muuta. Tämä ei tietenkään koske ihan kaikkia, mutta kuitenkin yhä useampia. Miksi siis emme yhdistäisi näitä kahta, opiskelua ja internetiä?

Ystäväni suositteli minulle Duolingo-nimistä sivustoa, jossa voi opiskella muutamaa kieltä yksinkertaisilla tehtävillä tasolta seuraavalle edeten, se on siis käytännössä kuin mikä tahansa tasohyppely, mutta kokemuspisteet eivät ole vain jotain virtuaalisessa todellisuudessa merkitseviä lukuja vaan muistiin painettuja sanoja ja kielioppisääntöjä. Palvelu on englanninkielinen, ja opiskeltavia kieliä ovat ranska, saksa, italia, portugali ja espanja.

Tehtävät alkavat helpoista rakenteista: *él hombre* eli mies ja niin edelleen. Pikkuhiljaa siirrytään vaikeampiin tehtäviin, ja ohjelma kiinnittää enemmän huomiota kieliopilliseen osaamiseen sekä huomauttelee painotusmerkeistä. Ohjelmassa on myös mahdollisuus puheohjaukseen, jos tietokoneessa on mikrofoni. Tehtävyytyyppejä ovat siis täysin kirjalliset, lukemistehtävät sekä kuullun kirjoittaminen. Ohjelma antaa myös mahdollisuuden poistaa käytöstä kaiken puhumista ja kuulemista vaativat tehtävät.

Harmittavaa on se, ettei Duolingossa ole tuon enempää kielivaihtoehtoja. Toinen ystäväni esitteli minulle vaihtoehtoisen ohjelman Memrisen. Se on toiminnoiltaan ehkä hie-man suppeampi, mutta kaikille avoin tehtäväkokonaisuuksien rakennusmahdollisuus tuo useita kielivaihtoehtoja valittavaksi, on venäjää, arabiaa ja mandariinikiinaa. Lisäksi on erilaisia tietovisatyyppejä reaaliaineiden käsitetehtäviä ja jopa muutamia suomalaisia lukiokirjojen osittaisia kokonaisuuksia. Memrisessä loistavaa on siis nimenomaan sen laajuus, vaikka tehtävät ovat hyvin itseään toistavia Duolingo-ohjelman verrattuna. Lisäksi Memrisessä on yllättävän paljon suomenkielisiä tehtäviä, joten englannin kielen taito ei ole välttämätön, mutta se antaa mahdollisuuden huomattavasti enempään.

Englanninkielentaitoisille hyvää kertausta moniin oppiaineisiin, kuten matematiikkaan, fysiikkaan, kemiaan ja vaikkapa psykologiaan hyvä ja havainnollistava vaihtoehto on Khan Academy. Se koostuu pääasiallisesti opetusvideoista, joissa opettaja kertoo asiasta ja piirtää ja kirjoittaa näytöllä näkyvään mustaan ruutuun tärkeimmät asiat. Khan Academyn käyttämisessä englannin kielen taito on oltava melko hyvä, että pysyy mukana, sillä käsitteistö on enemmän tai vähemmän erinimistä ja tahti on nopea.

MaFy-valmennuksen tarjoama ilmainen Mafynetti-ohjelma sisältää matemaattisten aineiden lukion oppimäärään perustuvia tehtäviä, niiden ratkaisuja sekä suomenkielisiä opetusvideoita liittyen aihekokonaisuuksiin. Tämä auttoi minua etenkin matematiikan opiskelussa ennen ylioppilaskokeita.

Tietokoneella opiskelu on tuonut mukavaa vaihtelua lukemiseen, ja se on tehnyt siitä mielekäästä. Etenkin tasohyppelytyyliset palvelut rohkaisevat jatkamaan, vaikka ei heti pääsisi seuraavalle tasolle. Tietenkään tämä ei sovi kaikille, sillä moni ei haluaisi vapaaehtoisesti edes koskea tietokoneeseen, mutta niille, jotka pitävät siitä, suosittelen lämpimästi näistä jokaista. Tässä on oiva vaihtoehto perinteiselle opiskelulle – tai vaikka sen tueksi.

Wanhojen päivän muistelmat

Marja Papunen ja Lotta Närhi

Herätyskello soi ennen kukonlaulua. Aurinko uinuu vielä kun juon kolmatta kahvikuppiani ja kampaaja tukistelee ja vääntelee hiuksiani ennennäkemättömille sykeröille. Hengitän hiuslakkaa ja pas de quatret sekä chasseet pyörivät muistisolujen kertausnauhurilla kuin viimeistä kertaa. Pitkän paaston ja kuihdutus-dieetin jälkeen toivon ramppikuumeheureissani, että viimeinkin mahdun mekkooni. Suuri päivä on koittanut kaiken sen vartomisen jälkeen. On tullut minun vuoroni suorittaa juhlallinen rituaali ja astua wanhojen arvoisaan joukkoon.

Seuraava kuvakollaasi tiivistää vuoden 2014 ystävänpäivän monitasoisen tapahtumien kirjon.



Jännitystä havaittavissa!

Huolimatta tanssiareenalla lennelleistä esineistä (joista ainakin yksi tunnistettiin kenkäksi), kaikki kunnioitettavat, Madetojan wanhoihin tiensä raivanneet tanssijat selviytyivät koettelemuksesta elävänä, mekot ehjänä ja solmiot suorassa. Päivä jatkui ylellisellä illallisella sekä hillityn pienimuotoisilla jatkoilla, jotka tapahtumien puutteellisista tiedoista johtuen jäivät oletettavasti lyhyeen. Onnittelut meille wanhoille!



Yläasteen virtuoosiorkesteri nostatti tunnelmaa kiitettävät arvosanat ansainneella esiintymisellään.





Madetojan alkukumarrus Ouluhallin yleisölle.



Kiihkeän tangon tulinen tunnelma suorastaan väreili ilmassa!



Kivalterin katrilli sai poikien kengänkannat kopisemaan.



Viidestäsadasta tanssiparista valikoitunut yksiselitteinen valiojoukko.

Kirpparilla

Marja Papunen & Lotta Närhi

Odotettu, rakastettu, kaivattu Suomen kesä on vain hetken päässä! Kesäsuunnitelmiin kuuluu tietysti kirppis-shoppailu sekä vanhasta, talvesta ja paksuista vaatekerroksista luopuminen. Hylkää siis estosi ja skeptisyytesi kirppareita kohtaan ja antaudu eettisen shoppailun orjaksi! Tue paikallisia yrittäjiä ja kestävämpää kehitystä shoppailemalla itsellesi hyvä mieli!

Koska lomailuun turruttavan talven jälkeen kuuluu aivottoman autuuden kaltainen olo-tila, olemme listanneet parhaat kirpputoritärpit Oulun akselilla. Kävimme paikan päällä tekemässä havaintoja Leeviä varten ja onneksemme saimme todeta, että taantumasta huolimatta ihmiset myyvät aarteitaan anteliaasti. Opiskelijan kukkaro rakastaa kirpputorishoppailua, joka luo tunteen, että kesätyörahat riittävät festarilippujen ja kesäjuomien lisäksi edes johonkin aineelliseen huvitteluun!

Secondhand Store Isokatu 8, 9100 Oulu

Secondhand Store kuuluu Oulun tunnetuimpien kirppareiden kärkeen, ja sen kävijäkunta onkin nuorempaa hipsteri-koulukuntaa. Kerran törmäsimme siellä jopa Oulun suunnittelija-ylpeyteen, **Mert Otsamoon**. Secondhand on armollinen kirppis-skeptikolle, koska se on suhteellisen siisti ja ajankohtaisia vaatteita myyvä. Jos tunnet kirppis-skeptikon piston rinnassasi, suuntaa ensimmäisenä tänne karistamaan ennakkoluulojasi ja kokemaan löytöjen suloisen maailman. Kirppiskonkarille paikka tarjoaa puolestaan haasteita kehittää penkomis- ja saalistuskykyjään, sillä persoonalliset löydöt ovat joko hautautuneita vaatekasojen alle tai katoavat nopeasti.

Vuosien mittaan kirppari on kokenut evoluution pölyisestä itsepalvelukirppiksestä jopa uusia ja käyttämättömiä vaatteita myyväksi ajankohtaiseksi löytöpaikaksi. Tiskin takaa voi bongata kalliita merkkivaatteita, hajusteita ja koruja *Guessista Tiger of Swedeniin* ja käyttämätöntä elektroniikkaa. Pöydistä löytää vaatteita laidasta laitaan, tarjonta riippuu myyjistä ja ajankohdasta.

Secondhand Storessa kannattaa vierailla aikaisin aamulla, etenkin viikonloppuisin jolloin uudet myyjät lajittelevat vaatteita näyttille. Itse olen myös harjoittanut kyynärpäätaktiikkaa ruuhka-aikoina – tällä kirppiksellä kannattaa noteerata shoppailijat, joilla voi olla samoja makumieltymyksiä ja pyrkiä löytämään kannattavimmat pöydät ensimmäisenä. Muuten voi jäädä nuolemaan katkerana näppejään.

Hintaluokaltaan kirppis on kokenut inflaation muutamien vuosien saatossa: muutaman euron löytöihin kykenee vain konkari tai lahjakkuus, jolla on tuuria. Kannattaa siis varautua paksulla lompakolla siihen, että suurin osa myyjistä hinnoittelee vaatteensa reilulla kädellä. Kirppisfiilistelijän lempipöydät, joista voisi tehdä aitoja retrolöytöjä, ovat harvinaisia.

Palvelua saa lähinnä kassalla – itsepalvelukirppiksen nimen mukaisesti. Jos haluat kuitenkin vuokrata pöydän, myyjät ovat rentoja ja auttavat mielellään myyntiongelmien ja ohjeistamisen kanssa.

Palje

Osoite: Paljetie 12, 90150 Oulu

Paljekirppis on yksi Oulun suosituimmista kirpputoreista, ja paikan koko on suoraan siihen verrannollinen. Koko kirpputorin tarkkaan kiertämiseen saa varata jopa useita tunteja aikaa – harvemmallalla silmäilyllä mestan saa koluttua läpi nopeamminkin. Verrattuna Second Hand Storeen Paljekirppiksen voisi vielä luokitella pölyiseksi itsepalvelukirppikseksi, vaikka sen pinta-ala pitääkin sisällään monipuolisen skaalan

erilaisia ja eritasoisia myyjiä.

Suurin osa Paljekirppiksen pöydistä on vaatteiden valtaamia, mutta paljon on esillä myös kenkiä, koruja, kirjoja, levyjä, astioita sekä muita kodin tavaroita. Paljekirppis ei ehkä ole kirppariskeptikolle paras paikka aloittaa kirpputoreihin tutustumista, sillä pöydät ovat enimmäkseen vanhoista lastenvaateista eroon pyrkivien perheenäitien ja vaatekaappiaan tyhjentävien vanhempien naisten hallussa, ja tarjonta sen mukaista. Persoonallisia, tyyliiltään joko puhtaan moderneja tai klassisia, tai ylipäättään muuten nuorten makuun vetoavia vaatteita on usein vaikea löytää. Kirpparin valtavat neliöt piilottavat kuitenkin sisälleen iloisia yllätyksiä, eikä mikään estä tekemästä hyviä löytöjä.

Heti Paljekirppiksen aukeamisaikaan ovella on lyhyt jono, mutta tämän kokoluokan kirpputorilla käyntiajankohdalla ei välttämättä ole enää niin suurta merkitystä. Myyjät tuovat esille uutta saalista pitkin päivää. Ainoa aika, jolloin löytöjä ei enää ole tarjolla paljoa, on juuri ennen sulkemisaikaa. Vaikka toisinaan myyjät tulevat kirpparille ansaitsemaan pyytämällä myytävistään ärsyttävänkin korkeita hintoja, pysyvät hinnat Paljekirppiksellä pääasiassa hyvällä kirpparitasolla.

Sininen Pysäkki

Osoite: Saaristonkatu 18–20

Sininen Pysäkki ei rähjäntyneen pienessä ulkokuoressaan näytä kovin kutsuvalta, mutta nuhjaantuneen kyltin, hämyisän, alas vievän tunnelin ja kellarikerroksen oven takana aukenee vanhojen tavaroiden paratiisi. Tila on yllättävän suuri, mutta yksikään nurkkaus ei ole jäänyt käyttämättä. Sininen Pysäkki ostaa kodin irtaimistoa isoissa erissä ja myy esineitä eteenpäin kirpputorimeiningillä. Vaikka tavaraa on valtavasti, vaikuttaa siltä, kuin kaikki olisi tarkoin valikoitua. Suurin osa myytävistä tuotteista on 50- ja 60-luvuilta, mutta myytävää on kuitenkin jokaiselta viimeiseltä vuosikymmeneltä aina

nykypäivään saakka.

Vaatteita ei juuri ole myytävissä, mutta sen sijaan hyllyt notkuvat kaikenlaisia kippoja, kirjoja, tauluja, huonekaluja sekä muita kodin esineitä. Koruvalikoima on vintagemaisen upea, ja käytävien välistä voi aivan hyvin löytää myös vanhoja soittimia, kaukoputkia tai kirjoituskoneita.

Kirpparilla vallitsee oikea vanhanaikainen tunnelma, joten kuka tahansa mieleltään avoin viihtyy siellä varmasti – todelliselle nostalgikolle paikka taas on kuin taivas. Ennen kaikkea myyjät ovat hauskoja sekä avuliaita, ja lähtiessämme he totesivatkin meille naureskellen: "Täältä saa aina hienoja tavaroita ja joskus jopa hyvää palvelua!" Tavarat ovat usein laadukkaita ja arvokkaita. Vaikka hinnat ovatkin sen mukaisia, mitään ei ole ylihinnoiteltu. Kirpparilla voi tehdä paljon mennyttä aikaa henkiviä löytöjä, joista ei tarvitse maksaa kovinkaan montaa euroa.

Keskustan antikvariaatti

Osoite: Isokatu 37, 90100 Oulu

Keskustan antikvariaatti on pieni ja viehättävä myymälä, joka ostaa, myy ja vaihtaa kotiviihdettä. Tarjolla on kirjoja, lehtiä ja cd- sekä lp-levyjä. Valikoima on suuri, ja esillä paljon vaihtoehtoja klassikoista nykypäivän uutuuksiin. Positiivista on hyväntuulinen palvelu, jota saa kassalta kysyttäessä, mutta muutaman euron kirpparihintoihin tottuneelle antikvariaatin hinnat ovat kuitenkin välillä harmillisen korkeita.

Ostoksista pitää maksaa joskus jopa reilusti yli puolet alkuperäishinnasta, vaikka tuotteet ovat käytettyjä. Toisaalta kirjat ja levyt eivät mene käytössä miksikään, joten lukutoukalle tai musadiggarille shoppailu antikvariaatissa on sekä antoisaa että lompakolle suopeaa.

Kuin free-jazzia konsanaan

Valtteri Moilanen

Sain kunnian haastatella yhtä Leevin perustajajäsenistä, Pia Kaitasuota, joka nykyisin toimii vakituksena Kalevan toimittajana. Keskustelimme Leevin historiasta ja sen tulevaisuudesta. Kaitasuo itse valmistui Madetojalta vuonna 1985 ja on myöhemmin opiskellut tiedotusoppia ja valmistunut historian maisteriksi 1996. Hän on toiminut yliopistoaikoinaan Oulun ylioppilaslehdessä avustajana ja vuodesta 1993 eteenpäin Kalevan kulttuuritoimituksen avustajana, aina vuoteen 1999 asti, jolloin hänestä tuli päätoiminen Kalevan toimittaja.

Leevi sai alkunsa Pia Kaitasuon aloitteesta. Hän perusti yläasteaikoinaan koululehden nimeltään ”Vox populi” (Kansanääni) ja lukioon tultuaan halusi jatkaa koululehteen kirjoittamista. Tällöin Madetojalla ei ollut vielä lehteä, joten Kaitasuo perusti Leevin sen aikaisten opiskelijakaverien kanssa. Oli syksy 1982. Opiskelijoilla riittikin intoa, ja Leevi lähti pyörimään puhtaaasti opiskelijavoimin. Tekstejä kerättiin luokkien kaksi ja kolme väliselle pulpetille nostettuun pahvilaatikoon, jonka toinen Leevin perustaja Aki Rovasalo kuvitti.

Luovuutta Leevissä kuulemma riitti. Senaikainen toimitus oli erittäin tiivishenkinen ja kirjallisuudesta kiinnostunut. Leevin tekstit koostuivatkin pitkälti sitaateista ja vapaamuotoisista teksteistä sekä takakannen aforismeista. Vapaa-ajallaan Rovasalo, Pekka Hiltunen ja Kaitasuo kirjoittivat myös näytelmiä. Kaitasuon mielestä yksi mieleenpainuvimmista lehdistä oli eräs Joululeevi, jonka kanteen Aki Rovasalo oli tehnyt mykistävän sovituksen Leevi Madetojan joululaulusta ”Arkihuolesi kaikki heitä”. Rovasalo oli kuulemma musiikin multilahjakkuus. Hän sävelsi senaikaisella koulun ainoalla tietokoneella, Commodore 64:lla, dodekafonisia teoksia. Hän myös usein kuvitti Leevin kannet, jotka olivat silloin aina käsin piirrettyjä. Myöhemmin Aki Rovasalo siirtyi kirjoittamaan Vihreää Lankaa ja on nykyisin psykiatrian erikoislääkäri. Leevin perustajista on noussut myös esimerkiksi Mondon toimituspäällikkö ja palkittu jännityskirjailija Pekka Hiltunen ja Kähkösen Anna, joka nykyisin toimii Journalistiliiton edunvalvonnassa.

Leevin alkutaipaleen oma-aloitteisuutta ei voi liikaa korostaa. Opettajat eivät valvoneet mil-

lään tavoin Leevin toimintaa, ja toimittajat joutuivat pyytämään erikseen luvan Leevin painattamiselle. Kaitasuo naurahtaa ajatukselle, että nykyisin Leevistä saa jopa kurssimerkinnän: ”Rehtori taisi kirjoittaa minulle erikseen todistukseen, että olen ollut perustamassa lukiolehteä, mutta mistään kurssimerkinnästä ei ollut tietoaakaan.” Kaitasuo toivookin Leeviin lisää vapautta ja oma-aloitteisuutta. ”Leevin kirjoittaminen oli kuin free-jazzin soittamista”, Kaitasuo kiteyttää. Hänen mielestään kirjoittamisen vapaus vähentää jännitystä: ”Antaa ihmisten vapaasti kukkia.”



Kun kuuntelee Leevin alkutai-paleen ”päättöntä meininkiä”, tulee miltei haikaa fiilis. Minne on tämä vapaamielisyys ja kokeellisuus kadonnut? Toisaalta ehkä se oli myös ajalleen ominaista. Kaitasuo sanoo, ettei Leevin juttujen tarvitse olla loppuun asti hiottuja. ”Asteikolla nollasta sataan jokin teksti voi toiselle olla nolla ja toiselle sata. Tärkeintä on, että Leevi kuvastaa omaa aikaansa. Niitä juttuja on mukava sitten myöhemmin lukea uudestaan.” Kaitasuo rohkaiseekin uusia kirjoittajia kokeilemaan Leevin toimitusta: ”Ei tarvitse pelätä kirjoittamisen vaikeutta. Sanasokeistakin voi tulla journalisteja, eikä tekstejä ole pakko kirjoittaa omalla nimellä, tai mukaan voi tulla vaikka vain ideoimaan.” Hän kehottaa myös rikkomaan kaavoja: ”Kulttuurimatkastasta on kirjoitettu jo tarpeeksi samankaltaisia tekstejä. Kirjoittakaa seuraavaksi vaikka antikulttuurimatkakajuttu tai vaikka juttu naulakoiden ryysiksestä.”

Madetojan henki on jotain, mitä harvoilla lukioilla on. ”Se yhdistää meitä, kuten jotkut yksityiskoulujen kravaatit Yhdysvalloissa.” Kaitasuo sanoo. Hän myös kertoo, että Madetojan hengen merkitystä opiskelijoille on vaikea hahmottaa lukion aikana. Se kuitenkin vahvistaa persoonaa ja antaa paljon työkaluja tulevaisuudelle. Useat entiset madislaiset, kuten Sibeliuksen lukion lehtori Reijo Aittakumpu, muistelevat lukioaikojaan lämmöllä. ”Muut ihmettelevät monesti, miten voin muistella lukioaikojani, mutta he eivät tiedäkään, millainen henki Madetojalla oli”, Kaitasuo kehuu.

Ensisilmäys matematiikan opiskeluun

Valtteri Moilanen

27. helmikuuta koulumme pitkän matematiikan opiskelijat saivat hieman esimakua matematiikan opiskelusta Oulun yliopistossa. Kaksi matematiikan laitoksen aineenopettajaopiskelijaa, Antti Eronen ja Anne Keränen, tulivat kertomaan yliopisto-opinnoista tunnille. Noin neljänkymmenen minuutin esitelmän jälkeen pääsin haastattelemaan näitä tulevia aineenopiskelijoita. Kyselin heidän motiiveistaan opiskella matematiikkaa ja opiskelun mahdollisuuksista.

Kuopiolainen Antti Eronen opiskelee jo viidettä vuotta Oulun yliopistossa ja on tyytyväinen valintaansa. Hän tuli Ouluun tyttöystävänsä mukana ja pääsi kirjoitettuaan laudaturin matematiikasta suoravalinnalla matematiikan laitokselle. Opiskeltuaan siellä vuoden hän päätti jatkaa matematiikan opiskelua ja valmistua aineenopettajaksi. Raahelainen Anne Keränen puolestaan halusi jo alun alkaen opettajaksi ja pääsi myös ylioppilaskirjoitusten pitkän matematiikan arvosanalla eximia suoraan yliopistoon. Keränen myöntää, ettei ollut lukioaikoina kovin vahva matematiikassa, mutta töitä tekemällä pysyy hyvin yliopistomatematiikan kärryillä. Molemmat heistä tuntuivat olevan yhtä mieltä siitä, että jos motivaatiota riittää, kuka vain voi päästä opiskelemaan matematiikkaa Oulun yliopistoon.

Haastateltavien mukaan matematiikan opiskelu kannattaa, sillä työmarkkinat ovat suhteellisen avoimet, vaikkakin työn perässä voi joutua matkustamaan. Anne Keräsen mukaan matematiikan opettajille ei Oulussa ole tällä hetkellä suurta kysyntää, mutta etelämpää töitä löytää helpommin.

”Opiskelupohjasta huolimatta aluksi työn perässä on oltava valmis liikkumaan. Kokemuksen kartuttua markkinat avautuvat ja työpaikkoja löytyy helpommin”, lisää Eronen.

Kaiken kaikkiaan opiskelijat vaikuttivat erittäin optimistisilta työllistymisensä suhteen. Lisäksi he kehuivat Oulun yliopistoa sen laajasta luonnontieteiden valikoimasta. Oulusta löytyy miltei kaikki yleisimmät luonnontieteen alat samalta alueelta, eikä yliopisto ole niin pirstoutunut kuin suuremmissa kaupungeissa.

Itse esitelmä oli erittäin myyvä, ja opiskelijat vastasivat yleisön kysymyksiin erittäin asiantuntevasti. Esitelmän pääpaino oli matematiikan opiskelun hyödyllisyydessä ja erikoistumisvaihtoehtoissa. Matematiikan laitoksella voi opiskella puhdasta matematiikkaa, sovellettua matematiikkaa ja tilastotieteitä. Näiden alojen alta löytyy myös useita eri matematiikan alueita ja

sovelluksia, jotka ovat enemmän tai vähemmän lähellä arkielämän sovelluksia.

Matematiikan osaajia tarvitaan erilaisilla aloilla. Oulu on erittäin kilpailukykyinen pelinkehittäjä- ja tietotekniikkakaupunki, joka tarjoaa paljon työpaikkoja matematiikkaa osaaville. Matematiikan sovelluksia on niin älypuhelimissa, Otto-automaateissa kuin internet-sivustoillakin. Jos soveltava matematiikka ei kiinnosta, Oulun yliopistolla voi myös opiskella ns. klassista matematiikkaa eli

kaavojen
todistamista ja
Antti Eronen
matematiikan
sanoi: ”Jos
jotain uutta
saralla, sitä ei

***”Matematiikka onkin ainut
tiede, joka ei vanhene.”***

muodostamista.
tiivistä
kauneuden
joskus keksii
matematiikan
kukaan voi

koskaan kumota. Se jää historian kirjoihin. Matematiikka onkin ainut tiede, joka ei vanhene.” Jos kuitenkin haluaa opiskella jotain konkreettisempaa, kannattaa harkita tilastotieteitä. Yliopistot, yritykset ja erilaiset valtion instituutiot tarvitsevat valtavasti massojen toimintaa ennustavaa tietoa, ja tähän tilastotieteet keskittyvät isolta osalta. Matematiikkaa voi siis tarvita työelämässä yllättävilläkin alueilla, joten jos matematiikka kiinnostaa, kannattaa ottaa selvää Oulun yliopiston tarjonnasta. Lisää tietoa löytää luonnontieteiden, matematiikan ja tekniikan opiskelijoiden blogista <http://ouluma.fi/sivu/luma-taajuudella/> tai Oulun yliopiston sivuilta <http://www oulu.fi/yliopisto/>.

Salibandytytöt matkalla Helsingissä

Milka Viitanen

Koulumme tyttöjen salibandyjoukkue matkusti 24.4. 2014 valtakunnallisen koululiikuntaliiton salibandyyn lopputurnaukseen Helsinkiin. Joukkueemme voitti ensiksi lokakuussa Oulun koulujen salibandymestaruuden lähes ylivoimaisesti. Tämän jälkeen pääsimme osallistumaan alueturnaukseen, jossa ratkaistaisiin lopputurnaukseen lähtijä.

Alueturnaukseen osallistui joukkueita koko Pohjois-Suomesta, ja meillä oli vastassamme Muhos ja Kempele. Aloitimme joulun jälkeen harjoittelun liikunnanopettaja **Minna Pessalan** johdolla helmikuussa käytävää alueturnausta varten. Alueturnauksessa voitimme ensin Kempeleen ja sitten nousimme 3–1-tappioasemasta Muhosta vastaan voittoon ja varmistimme paikan lopputurnauksessa.



Harjoittelu-aikaa ennen loppu-turnausta oli vähän, koska liikuntasali oli varattuna ylioppilaskirjoituksiin. Saimme kuitenkin pelattua harjoitusotteluita poikia vastaan, ja joukkueen pelaamisessa oli selvästi havaittavissa kehitystä. Lähdimme matkaan keskiviikkona 23.4. yöjunnalla Minnan kanssa ja olimme torstai-aamuna perillä valmiina peleihin. Meillä oli aamulla aikaa käydä ulkoilemassa ja lämmittelemässä



ennen pelejä, jotka pelattaisiin peräkkäin. Ensiksi vastassamme oli Haapaveden lukio, jolle hävisimme viimeisen sekunnin maalilla 2–1 tiukan protestoinnin jälkeen. Seuraavana vastassamme oli Sotungin urheilulukio Vantaalta, jolla tiesimme olevan maajoukkuepelaajia. Huomasimme pelin alussa kuitenkin mahdollisuutemme emmekä lähteneet häviämään peliä. Kovan kamppailun jälkeen päädyimme Sotungin lukion kanssa tasapeliin, mutta emme kuitenkaan päässeet ylempiin jatko-otteluihin. Harmitus joukkueessamme oli kova, sillä tehty maali kummassa tahansa peleistä olisi riittänyt välieräotteluun. Pelasimme kolmannen ottelun sijoista 5–6 vielä edellisten otteluiden perään vastassamme Uusikaupunki ja päädyimme kuudennelle sijalle. Tämän jälkeen saimme oleskella keväisessä Helsingissä junan lähtöön asti ja saavuimme Ouluun yhden aikaan aamuyöstä. Kokonaisuudessaan matka oli hyvä, ja saimme pelata kovatasoisia vastustajia vastaan. On varmaa, että joukkue lähtee ensi vuonna hakemaan samanlaista menestystä edustaen Madetojan musiikkilukiota liikunnan saralla.



Mukana joukkueessa olivat Inga Laurila, Katriina Tornberg, Teresa Keränen, Matleena Tölli, Juulia Kämäräinen, Elsa Marjanen, Veera Jäntti, Johanna Laitinen, Anna Lehtosaari, Dora Lammassaari, Milka Viitanen, Milja Inkeroinen ja Linnea Muraja.

RAKKAAT KANSSAPISKELIJAT!
OLEMME NUN VALLIN PETTYMEET TEIHIN.
VUONNA 2010 OLI LINDBOLMIN, SEN
AIKAISEN KOULUMME OPISKELIJAN, TOIMES-
TA ALOITETTU BOB DYLAN -PERINNE
OLI KVULLA TÄNÄ VUONNA. ONNEKSEMME
SENTÄN MUUTAMAT SUURISIELUISET
OPISKELIJAMME PITIVÄT TÄTÄ KO.
TRADITIOITA YLLÄ. ABITURIENTTIEN POIS-
TUSSA RAKENNUKSESTA VASTUU SIIR-
TYNEE TEILLE, NUOREMMAT SUKU-
POLVET, JOTEN ENSI TAITEIDEN ILLAN
OSALTA ODOTUKSEMME OVAT SUURET.
PITÄKÄÄ DYLANIN HENKEÄ YLLÄ,
ELÄKÖÖN LEEVI JA BOB!

Demiz Kemppainen
Vetteri Moilanen

KOMMENTTI

Hämmäntävää. Viidennen tunnin jälkeen Madetojan käytävät eivät kumisekaan tyhjiyttään. Tavallisesti kello neljän jälkeen saavutettavasta apaattisesta turhanpäiväisyyden tunnusta ei ole tietoaakaan, kun Pohjankartano vastoin tapojaan suorastan imee väkeä sisäänsä. Ihminen toisensa perään hyökkää apajille silmissään jonkin alkukantaisen tarpeen synnyttämä villi katse, joka etsii, etsii: missä on taide? Kaikkialla! Harhailen käytävillä makustelemassa ilmassa leijuvaa tunnelmaa, kuuntelen sävellystyöpajakonsertin kokonaisuudessaan ja hyppään aulan lavalle väliajalla, mutten harmikseni missään vaiheessa ehdi musiikkiluokkiin. Kuitenkin kaikkialla missä käyn, luominen on tuskaa, ilmaisu vapauttavaa ja oleminen niin päihdyttävän yksinkertaista. Ihmiset ovat tulleet ollakseen tässä, nyt. Minä olen tiukasti sisällä taiteen synnyttämässä värien kirjossa, mutta samanaikaisesti avuttoman ulkona kuuden esiintymisen aiheuttamasta, paniikin maustamasta, ihanan epämääräisestä hapuilusta kaikkialla ja ei missään. Ilta etenee, ja yhtäkkiä erilaisuus onkin samanlaista, elämä yhtä kosmista virtaa, kieppuvaa, huumaavaa, enkä voi kuin tarrata kiinni. Vielä seuraavanakaan aamuna en tiedä, mitä on tapahtunut. Niin, olen saanut osani madetojalaista hörhöilykulttuuria, jota kukaan muistanut annostella.

Lotta Närhi

Luova kirjoittaminen

Voimme me kirjoittaa tarinoita, historiaa ja taltioida kaiken kauniin, luoda uutta kauneutta sekä helpottaa elämää milloin milläkin keksinnöillä. Me voimme sanella sihteerille, joka naputtaa kirjoituskoneella, tai keksijöiden keksittyä tietokoneella – tai vaikka sulakynällä, jos tyyli sen vaatii, tai voimme sanella sanelukoneeseen, sama sille, onko lopputulos vain ykköstä ja nollaa vai jotain nauhalle siirtynyttä. Kunhan se saadaan toistettua ja näin siirrettyä eteenpäin. Sekä kollektiivista että audittiivista muistamista.

On paljon kuvia, jotka herättävät ihmiskunnassa tunteita puolin ja toisin, ei ole yhtä ainoaa tulkintaa. On satuja tarunomaisista maista, joiden sanotaan olleen ihmisten kulttuurin kehtona. Ehkä myös bussipysäkillä makaava juopunut mies voi kuvastaa kulttuuria, mutta sekin on tulkinnasta kiinni. Kaikki on kaunista – ja elämä on ihanaa.

Mutta toisaalta, ei ole. Elämä voi olla kamalaa ja maailma on ruma. Mitä hyötyä on taltioida kaikkea, kun kaikki kuitenkin katoaa? Tulee sota, ja puhdistukset, tai jokin luonnonkatastrofi, ja kaikki kulttuuri pyyhitään pois joko systemaattisen täydellisesti tai sattumanvaraisesti jättäen pieniä rippeitä, joita voidaan sitten tulkita. Sitten niiden pohjalta kerrotaan satuja uponneista tarunomaisista maista, joiden sanotaan olleen ihmisten kulttuurin kehtona. Mutta mitä ei tiedetä? Sitä kaikkea, mikä joskus katosi.

Silloin tällöin löydetään jotain, mitä viisas mies sanoi, kun joku toista miestä tai abstraktia olentoa kunnioittava ihmisjoukko hävitti miltei kaiken, mutta idästä nousee muutaakin kuin Aurinko, sieltä nousevat ne ajatukset, jotka oli tarkoitus hävittää lopullisesti.

Haluan uskoa siihen, että kaikki tämä joskus löydetään, ettei mikään olisi turhaa. Tarvitaan arkisto, joka pitää kaiken elossa, vaikka saapuisi hiljaisuus ja kertoisi, kuinka kaikki lopulta katoaa. Joku sen taas löytäisi, ehkä Aurinko nousee taas, muttei Linnunradalle, ei koskaan. Ja sitten taas: kerrotaan satuja uponneista tarunomaisista maista, joiden sanotaan olleen ihmisten kulttuurin kehtona. Ehkä tullaan tarinoimaan jostakin Englannista tai Ranskasta tai Saksasta –

Entä sitten?

– Sitä en tiedä.

Päätin suorittaa vielä muutaman ylimääräisen kurssin, kun oli vielä mahdollisuus ja bongasin OSYK:n kurssitarjottimesta luovan kirjoittamisen kurssin. Päätin hypätä mukaan.

Kurssilla tehtiin erilaisia harjoituksia tietyn esineen kuvailusta eri näkökulmista tajunnanvirtaan. Ilmapiiri oli vapaa, mutta tietyt säännöt tehtäväkohtaisesti kuitenkin vallitsivat.

Ohessa oleva teksti on olemassa olevan teoksen aloituksen jatkaminen tai lopetuksen uusi alku. Tässä on Karel Carekin Salamanterisodan viimeiset lauseet:

Ja sitten taas: Kerrotaan satuja uponneista tarunomaisista maista, joiden sanotaan olleen ihmisten kuttuurin kehtona. Ehkä tullaan tarinoimaan jostakin Englannista tai Ranskasta tai Saksasta -

Entä sitten?

– Sitä en tiedä.

Olisi mahtavaa saada myös meidän koulullemme vastaava kurssi, että sen huomaisi helpommin tarjotinviidakoista. Kurssi oli kaikessa vapaamuotoisuudessaan erittäin opettavainen ja kasvattava kirjoittajana. Ehkä tullaan kuulemaan tarinoita tästäkin päästä vielä vastaisuudessakin.

Santeri Matero

Odotukseni olivat suuret, kun ilmoittauduin OSYK:n luovan kirjoittamisen kurssille. Jotain maailmoja syleilevää sen täytyy olla, ajattelin. Jotain sellaista, mitä en ole aiemmin kokenut. Aikaisemmin lähinnä pöytälaatikkorunoutta harrastaneena toivoin saavani uusia näkökulmia kirjoittamiseen, tai vähintäänkin tutustuvani uusiin kirjoittamistapoihin.

Mutta ainahan niin käy, että kun omat odotukset ovat liian korkealla, joutuu pettymään, enemmän tai vähemmän. Neljäs jakso ei ollut näin abiturientin näkökulmasta paras ajankohta luovalle kurssille, sillä yo-kokeet lähestyivät uhkaavasti ja paineet kasvoivat niiden myötä. Itse ehdin käydä kurssin tunneilla vain kolme kertaa, mutta onneksi madetojalaisia kohdeltiin joustavin mielin, ja lopputyönä tehtävän portfolion kokoon kasaaminen riitti kurssin suorittamiseksi kohdallani.

Yhteisillä tunneilla, niillä muutamalla jolle ennätin, käytiin läpi erilaisia tapoja kirjoittaa. Kaavamainen ja jokseenkin mekaaninen käsittely ei kuitenkaan ollut oikein mieleeni, vaikka tunnit olivatkin hauskoja ja aivan toisenlaisia kuin aikaisemmat äidinkielen oppitunnit. Olisin toivonut ehkä enemmän oman sisäisen kirjoittajan etsimistä ja esimerkiksi luonnosta ja ympäröivästä maailmasta haettua inspiraatiota, mutta toki kylmät sääolosuhteet rajoittivat kyseisiä aikeita. Silti kellarikerroksessa sijaitsevan atk-luokan ynseä harmaus absorboi minusta viimeisimmätkin luovuuden rippeet, enkä oikein jaksanut keskittyä tunneilla.

Sen sijaan ”kotitehtävät” olivat mieltä kutkuttavia. Ensimmäisellä tunnilla annettu tehtävä oli käydä paikassa, jossa ei ollut aikaisemmin käynyt ja kirjoittaa siitä tunnelma- tai miljöökuvauksia. Se vasta oli lystiä! Myös palautteen saaminen omista ”luomuksista” oli kehittävä.

Hartain toivomukseni olisikin, että saisimme myös Madetojalle luovan kirjoittamisen kurssin, sillä jo viime syksyn Leevin haikuboksin perusteella koulussamme on suuria runoilijoita ja lahjakkuuksia, jotka vielä odottavat pääsevänsä puhkeamaan luovuutensa suureen kukkaloistoon.

Alla oleva runo on mukaelma ensimmäisestä kotitehtävästä.

Deniz Kemppainen

SCRIABIN

Venäläinen ilta

Kävelen lavalle,
penkki
on aina liian korkealla
kierrän,
mutta se pyörii vääriin suuntiin,
ei ylös eikä alas
se pyörii uusiin ulottuvuuksiin.

Istun, edelleen huono
antaa olla.

Pää tyhjenee,

kahlaan sumussa
tukipilarit,
ne kaatuvat.

Kuumotus nousee kasvoille, häpeän
Missä tuttu tunne?
Olen vieraalla maalla,
en osaa kieltä.

Sormet lipeävät koskettimilta
kahlaan, epätoivoisesti
Kuvottaa.

Viimeinen sointu, murrettu
viimeinen sävel, soitettu

Kumarran.

Pidän metroista. Pidän junista, busseista, lentokoneista, pidän asemista ja myös odotusauloista. Katselen ihmisiä, kun he liikkuvat. Mietin, millaisia he ovat, mitä he ajattelevat ja minne menevät.

Hetkiä

Syksyn ensimmäisenä päivänä oli ensimmäistä kertaa pimeää. Silmät eivät tottuneet, ilma näytti niin särkyvältä. Minä vedin keuhkoni täyteen ilmaa ja nojasin pääni kylmään betonipylväseen, olin elossa, elossa, elossa.

Useimpina päivinä kuu on osa taivasta. Tänään bussin ikkunassa se ei kuitenkaan kuulunut sinne, missä oli. Aivan kuin se olisi ripustettu kattolampun tavoin väärään paikkaan, eikä se tiennyt, minne asettua. Täydellisyyttä hipova valopallo näytti niin irtonaiselta kaikesta kuolleesta ja elävästä, että vain tähdistä kudotut pitsiverhot toivat sen ympärille hyppysellisen yölistä rauhaa. Kuu oli liian hohtava, liian levoton, liian pyöreä, yksin ja kaukana.

Ne seisoivat keskellä maailman kohinaa, sitä, jonka kuulee, vaikka istuisi syvällä metsässä henkeään pidätäen, vaikka kaikki muu olisi hiljaa, sillä maailma ei koskaan lakkaa kohisemasta. Ne seisoivat keskellä levotonta rauhaa, liikkumatta, tummina, mies ja kamera. Minä viivyin paikallani ja katselin. Ensin ajattelin, että valokuvaaja on tarkentanut kameransa kohti sitä kohinaa, ikuistaen sen ajatonta melua, tasaista äänivallia, sen väreilyä, sekä sitä, mitä se saa aikaan maisemassa. Vasta katseltuani kauemmin, vuoroin valokuvaajaa, vuoroin edessä avautuvaa maisemaa, ymmärsin. Valokuva on ainoa, jonka katse äänettömyydessään näkee sen loputtoman kohinan taakse, todelliseen maailmaan.

Pitäisi tulla luontoon useammin,
ajatella niitä puita, havinaa,
katsoa, kun taivaanranta palaa aurin-
gosta,
kun meri on niin kaunis.
Ja tähtiä on niin paljon,
linnunradalla, jonka näin tänään,
niin paljon tähtiä.

Satama on hiljaa,
valot ja taivas
Anna minun toistaa itseäni,
kiipeillä sanoissa
ihmisyydestä
eli yksinäisyydestä

Lotta Närhi

Tumma metsä vilisee auton ikkunan lävitse,
kun kiidämme mustassa illassa vanhuksen luota kotiin.

Yhtäkkiä sarastus taivaanrajassa,
kuin galaktinen kajo,
punertavan houkutteleva
sysimustan metsän keskellä.

Utuisen samettinen häivähdys violettia,
joka täyttää maiseman horisontaalisesti.

Hämyisä lumo,
jota en osaa tavoittaa.

Sitten taas huoltoaseman saastainen valo.
Vihaan sivilisaatiota.

Uimahallin maku,
juuri sen jälkeen,
kun ystäväni on antanut ylen
ja itkenyt kai itsensä uneen,
kylmä paahtoleipä,
jonka päällä margariinia
ja juustoa.

Sama maku lapsuudestani,
ryhmäpukuhuoneessa isäni kanssa
uinnin jälkeen.

Niin hyvältä se maistui.
Eden, paratiisi maanpäällinen.

Leivät oli silloin leikattu kolmioiksi
ja juusto oli reunoilta kovettunutta.

Niin hyvältä se maistui.

Nyt myöhemmin,
tupakansavuisista käsistä nautittuna
se maistuu kovin keskinkertaiselta.

Parasta on seistä suihkussa
kun lattiakaivo on
tukossa, vesi kiertyy
silmukoille
ja saippua kuohuaa omassa mittakaavassaan.

Kaikkea tuota minä katselen
ja hiuksistani tippuva vesi
rikkoo harmonian

ja varpaat,
ovat veden alla.

Keittiöstä kuuluvat
huurteisen lavuaarin kierteet.

Vaellan tihkussa.
Oikeastaan elämä on yhtä tihkua,
joka pisara kerrallaan
sataa päälleni,
kastellen minut läpimäräksi.

Aluksi se on epämiellyttävää,
suorastaan etovaa.
Mutta ajan myötä siihen tottuu
ja sitä alkaa rakastaa,
sillä juuri (tuo) kastuminen
on elämää.

Kun ihminen kuivuu, kaikki
on ohi, ei muistoakaan
siitä rakkaasta, litimärästä,
elämänmakuisesta totuudesta.

Kastelkaa minut, tahdon elää!

Kasvit kuuletteko?

tappakaa minut, oi te uljaat luontoäidin hedelmät!
nyt on takaisinmaksun aika koittanut
kitkekää te nyt vuorostanne
minut kasvualustaltani ja riistäkää
viimeisimmätkin rippeeni
jo joutuin, ennen kuin vanhenen
eihän kukaan nuutunutta
porkkanaakaan huolisi

Äiti, monet tähdet jotka näemme
nyt,
ovat oikeasti jo sammuneet.

Mutta siitä päästään siihen,
mitä on NYT

Eihän aikaa ole olemassa,
se on ihmisen luoma käsite.

Mutta me ihmiset olemme niin
tottuneet ja ihastuneet siihen
ajatukseen ja olemme niin

kiinni siinä käsitteessä,
etemme voi kuvitella minkään
olemattomuutta aika-avaruudessa.

Ymmärrätekö?

Minä tahdon olla avaruusmies!
Minun täytyy olla

Ei mikään ole pakottavampi tekijä
kuin se, että pääsee painottomuuteen,
objektiivisuuteen.

Se on ehkä naiivia,
mutta minun täytyy.

Ainakaan se ei ole niin lakonisen absurdia
kuin tämä elämä.

Deniz Kemppainen

Jalkojen työntäminen eteenpäin
muuttuu suorastaan mahdottomaksi.
Päätän pysähtyä ja antaa itseni vajota.
Katson kuinka ilta hämärtyy ja poltan tupakkaa.
Annan ohikulkijan ihmetellä olemustani.
En edes katso häneen päin.
Jatkan vain vajoamista.
Pian olen jo vajonnut vyötäröäni myöten.
Outo ahdistus katoaa,
kun trumpetin valittava ääni jatkaa haikeaa kulkuaan.
Vajoan vain ja näen maailman sumenevan.
Olen kaulaani myöten suossa.
Otan viimeisen henkäyksen sateessa
sammuvasta tupakasta ja vajoan.
Enää vain otsani on nähtävissä
ja pimeys valtaa minut.
Kuinkakohan syvään voi vajota.

Valtteri Moilanen